

„Nu het zal wel gaan,” troostte haar man.

De familie sloeg de handen in mekaar; juist iets voor Charlotte een meisje te nemen, zonder getuigen, dat niet eens kon vertellen waar zij van daan kwam; wie weet, wat voor schepsel zij onder dak kreeg, wie weet hoe bitter het haar zou rouwen!

Maar Charlotte berouwde het volstrekt niet; zij had er een eerlijke, keurige en durfde het gerust zeggen een braaf meisje aan.

Sophie en Meta zagen verbaasd naar de nieuwe meid.

„Precies een verkleede prinses,” zeiden zij.

Inderdaad zij trok ieders opmerkzaamheid in haar helder blauw katoenen japonnetje met het tullen mutsje op het hoofd; er was niets opzichtig aan haar en toch zeide ieder tot Charlotte:

„Hoe kom je toch aan die dame? Bepaald, zij is geen gewone meid.”

Maar er viel niets, letterlijk niets op haar aan te merken; zij deed haar plicht stil, bedaard, nauwgezet; of mevrouw te veel eischte of te weinig, zij gehoorzaamde; zij ging nooit uit dan naar de kerk en geene andere afleiding kende zij dan te lezen of te schrijven op haar kamer. Tegen de andere bedienden was zij vriendelijk, voorkomend, maar zij maakte zich niet gemeenzaam met hen; gemeenzaam was zij trouwens met niemand en zelfs mevrouw wist zij op een afstand te houden. Charlotte wist dat zij niet mooi, niet geestig zelfs niet knap was; zij troostte zich over al deze tekortkomingen met de wetenschap dat zij lief was. Lief, maar zoo lief, dat niemand het begrijpen kon; de lieve mevrouw Zandberg heette zij overal en die liefde liet zij zich door haar omgeving soms duur betalen. Zelfs tegen haar meiden trachtte zij altijd even lief te zijn en wee hen, zoo zij die liefde niet waardeerden of niet erkenden. Tegen Marie, de nieuwe meid was mevrouw liever dan ooit; zij had er behoefte aan deze geheel onder den indruk te brengen van haar liefalligheid, maar 't gelukte niet.

Het was onmogelijk ooit aan Marie te zien òf zij haar meesteres lief vond òf niet; mevrouw was haar meesteres meer niet en zij vervulde haar wenschen hetzij deze haar op vriendelijken of minder vriendelijken toon werden overgebracht, altijd even nauwkeurig en stipt.

„Maar valt er nu niets op dat meisje aan te merken,” vroeg men haar.

„Nee niets! Ik zou niets kunnen opnoemen; 't zou alleen wezen, dat zij wat stug is, maar dat kan ik toch ook niet zeggen; zij is wat teruggetrokken wat op zichzelf, en toch vriendelijk, voorkomend, vol attenties voor mij. Praatjes houdt ze niet. Nee, zoo'n meid krijg ik nooit meer.”

„Ja, 't is een juweel, maar weet je nu niets van haar familie? Gaat zij nooit uit? Heeft zij geen vrijer?”

„Volstrekt niet; zij heeft in niets plezier dan in haar werk. Hoe dikwijls heb ik 't niet gedacht en gezegd: „Ik begrijp niet hoe die meiden toch altijd zoo vol gebreken zitten, me dunkt als ik meid was, zou mijn mevrouw nooit iets op mij aan te merken hebben, want in de meeste goede huizen wordt niets van haar verlangd dan dat zij haar plicht doen en een vriendelijk